

ΦΥΛΛΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

« Το Πάσχα» Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης 1888

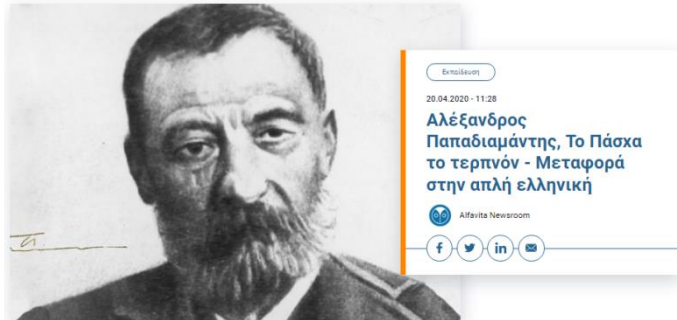
Δημοσιεύθηκε : 10 Απρίλιος 2021

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης

Μεταφορά του πρωτοτύπου -το

οποίο δημοσιεύθηκε στις 6/5/1888 στην εφημερίδα «ΕΦΗΜΕΡΙΣ»-* στην απλή ελληνική ανά παράγραφο**.

«Αναστάσεως ημέρα και λαμπρυνθώμεν... Πάσχα το τερπνόν, Πάσχα Κυρίου, Πάσχα. Πάσχα πανσεβάσμιον ημίν ανέτειλε. Πάσχα, εν χαρά αλλήλους περιπτυξώμεθα...Ω Πάσχα, λύτρον λύπης. Πάσχα άμωμον, Πάσχα μέγα, Πάσχα το πύλας ημίν του παραδείσου ανοίξαν. Πάσχα πάντας αγιάζον πιστούς...»

Του Ν. Κοτοπούλη, διευθυντή του 9ου Δημοτικού Σχολείου Πατρών

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΟΠΩΣ ΔΗΜΟΣΙΕΥΤΗΚΕ ΤΟ 1888*

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΠΡΟΤΟΤΥΠΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΣΤΗ ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ **

Δια τοιούτων στιχηρών, εξ ων αναπέμπεται ευφροσύνη και αγαλλίασις ανεκκλάητος, η Εκκλησία υμνεί και πανηγυρίζει την Ανάστασιν του Σωτήρος. Η λέξις Πάσχα επενεργεί μαγικώτατα επί των οσίων υμνογράφων και λησμονούσιν επί βραχύ το αυστηρόν και μελαγχολικόν κάλλος, όπερ χαρακτηρίζει τας εμπνεύσεις των προ της απαλής και Λυδικής, ως ειπείν, αρμονίας, ήτις αυτόματος διαχέεται από των ιερών αυτών φορμίγγων επί τω τρισμεγίστω αγγέλματι.

Η Ανάσταση του Χριστού Τοιχογραφία Ιερά Μονή Αγίου Νικολάου Πατρών

Μέσα από τέτοια στιχηρά [i] πηγάζει - μεταδίδεται χαρά και αγαλλίαση απεριγράπτη με λόγια, η εκκλησία υμνεί και πανηγυρίζει την Ανάσταση του Σωτήρα. Η λέξη Πάσχα επενεργεί με τρόπο μαγικότατο, στους όσιους υμνογράφους οι οποίοι λησμονούν για λίγο την αυστηρή και μελαγχολική ομορφιά η οποία χαρακτηρίζει τις εμπνεύσεις τους, μπροστά στην απαλή και Λυδική [ii] θα

μπορούσαμε να πούμε μουσική αρμονία η οποία, αυτομάτως διαχέεται από τις ιερές αυτές λύρες, που αναγγέλλουν την τρισμέγιστη είδηση.

Η εκκλησία, αποβάλλουσα την πένθιμον περιβολήν, ενδύεται λευκήν και φεγγοβόλον στολήν, ως αν αντανακλά επ' αυτής η λευκότης και η λάμψις του αγγέλου, του αποκυλίσαντος τον λίθον του μνημείου.

Η εκκλησία αποβάλλοντας την πένθιμη ενδυμασία, ντύνεται λευκή και φεγγοβόλα στολή, σαν να αντανακλά πάνω σε αυτήν, η λευκότητα και η λάμψη του αγγέλου που μετακίνησε την πέτρα που κάλυπτε την είσοδο του μνημείου.

Τα ανήλια βάθη, οι ζοφεροί θόλοι των χριστιανικών ναών, διαυγάζονται ως εν ημέρα ανεσπέρου φωτός, και τα άνθη τα εύοσμα και δροσόεντα, άτινα από των λειμώνων και των κήπων μετηνέχθησαν, όπως στολίσωσι την επιτάφιον σινδόνα του Σωτήρος, τηρούσιν έτι της ραδινής των χάριτος, των κοσμικών των θεληγέτρων τα ίχνη εν τη τεθολωμένη υπό του λιθάνου ατμοσφαίρα των ναών.

Τα ανήλιαγα βάθη, οι σκοτεινοί θόλοι των χριστιανικών ναών (καθημερινά, στο φως μόνο των καντηλιών), φωτίζονται εσωτερικά με λαμπρό φως σαν να είναι ημέρα που το φως του ήλιου δεν δύει, και τα άνθη τα ευωδιαστά και δροσερά, τα οποία από τα λιβάδια και τους κήπους μεταφέρθηκαν, για να στολίσουν την επιτάφιο σινδόνα του Σωτήρα διατηρούν ακόμα τη λεπτοκαμωμένη τους χάρη, της φυσικής τους ομορφιάς τα σημάδια, μέσα στη θολωμένη από το λιβάνι ατμόσφαιρα των ναών

Και η Εκκλησία καταπέμπει την ευχήν αυτής την αναστάσιμον κατά την ημέραν ταύτην εν γλώσση αλλοία ή η συνήθης· εν γλώσση πλήρει παιδικών, θα ελέγομεν, σκιρτημάτων και παιδικής συγκαταβάσεως

[Λαμπρόψωμο, πασχαλινό κουλούρι](#)

Και η Εκκλησία εκφράζει την ευχή της την αναστάσιμη, την ημέρα αυτή, με γλώσσα διαφορετική από τη συνηθισμένη. Με γλώσσα γεμάτη παιδικά θα λέγαμε σκιρτήματα [iii] και παιδική συγκατάβαση [iv]

Εις την μεγάλην ευωχίαν της Αναστάσεως προσκαλεί πάντας, παρόντας και απόντας, νηστεύσαντας και μη νηστεύσαντας, πιστούς και απίστους, και τους φέροντας ένδυμα γάμου και τους αγοραίον περιβαλλομένους ιμάτιον.

Στο μεγάλο γιορτινό τραπέζι-γλέντι της Ανάστασης, προσκαλεί όλους τους παρόντες και απόντες, νηστεύσαντες και μη νηστεύσαντες, πιστούς και απίστους, και τους ντυμένους με ρούχα γάμου και τους ντυμένους με ρούχα πρόχειρα.

Ω μέθη της Νύμφης επί τη ανακτήσει του Νυμφίου, ω μέθη τρισαγία και ανερμήνευτος!

Ώ μέθη της Νύμφης [v] που ξαναβρήκε το Σύζυγό της [vi] , ώ μέθη τρισάγια και ανερμήνευτη!

Την υψηλήν ταύτην μέθην συναισθάνεται εν τη καρδιά αυτού ο ελληνικός λαός, ως ουδείς άλλος λαός. Ουδεμία άλλη χριστιανική εορτή κατέχει παρ' αυτώ την θέσιν της εορτής του Πάσχα.

Το υψηλό αυτό μεθύσι (χαράς), νιώθει μέσα στην καρδιά του ο ελληνικός λαός, όσο κανένας άλλος λαός. Καμιά άλλη χριστιανική γιορτή δεν κατέχει μέσα του, τη θέση της γιορτής του Πάσχα.

Οι Δυτικοί έχουν τα Χριστούγεννα. Ημείς έχομεν την Ανάστασιν. Αύτη είναι η βασίλισσα των εορτών, η πανήγυρις των πανηγύρεων ημών.

Οι Δυτικοί [vii] έχουν τα Χριστούγεννα. Εμείς έχουμε την Ανάσταση. Αυτή είναι η βασίλισσα των εορτών, το πανηγύρι των δικών μας πανηγυριών.

Οι Δυτικοί εορτάζουν την γέννηση του Χριστού εν πλούτῳ τρυφερῶν και ωραίων εθίμων, εν οικογενειακῇ συνενώσει και τέρψεσιν ανθρώπων ἀπὸ καιροῦ συνωκειωμένων πρὸς τὸν πολιτισμὸν.

Οι Δυτικοί γιορτάζουν τη γέννηση του Χριστού με πλούσια τρυφερά και ωραία έθιμα, με οικογενειακή συνένωση και απολαύσεις, ανθρώπων που από καιρό είναι εξοικειωμένοι με τον πολιτισμό.

Ἀλλὰ τοῦ ἐλληνικοῦ γένους ἡ Λαμπρὴ ἀνατέλλει καὶ δύνει, ἐν θορυβῶδει διαχύσει καὶ υπερέτατῃ ἀγαλλιᾷσιν ἀνθρώπων, οἵτινες εἰς τὰς φλέβας τῶν τηρούσιν ἐτι ρανίδας τινὰς τοῦ αἵματος τῶν ἀγρίων καὶ ἀτιθάσων καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς ἐλευθερίας βαυκαλωμένων πατέρων μας.

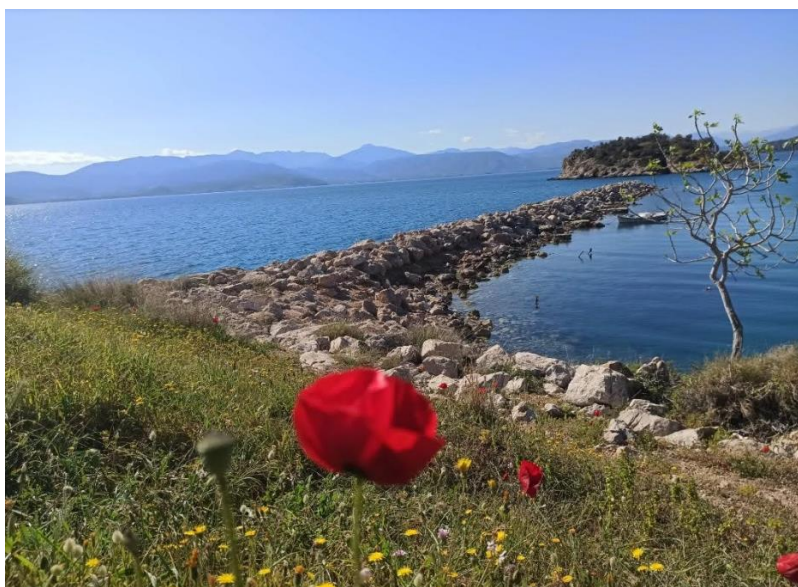
Ἀλλὰ τοῦ ἐλληνικοῦ γένους ἡ Λαμπρὴ, ἀνατέλλει καὶ δύνει, με θορυβῶδεις ἐκδηλώσεις, καὶ υπέρτατῃ χαρᾷ ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι στὶς φλέβες τους, διατηροῦν ἀκόμα μερικὲς σταγόνες ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἀτίθασων ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς ἐλευθερίας ξελογιασμένων πατέρων τους.

Βαρὺς χειμῶν ἐπικάθηται τῆς φύσεως, γογγύζει ὁ βορρᾶς καὶ πίπτουσιν αἱ χιόνες, καὶ τὰ καλὰ Χριστοῦγεννα συσπειροῦνται πέριξ τῆς σπινθηροβολοῦσῃς ἐστίας.

Βαρὺς χειμῶνας κάθεται πάνω στη φύση, στενάζει ο βοριάς, και πέφτουν τα χιόνια, και τα καλά Χριστούγεννα συσπειρώνονται γύρω από το τζάκι που σπινθηροβολεί.

Ἀρματολῳκαὶ συνήθειαι, ἀγρία ποίησις πληροῦσιν ἐκείνην.

Συνήθειες των αρματολών, εξωτική ποίηση, γεμίζουν τη γιορτή εκείνη.

Ἀνοιξιὰτικὴ πασχαλινὴ ἐλληνικὴ φύση Ναύπλιο

Ἀλλὰ πόσον διάφορον εἰκόνα παριστᾷ ἡ φύσις παρ' ἡμῖν, ὅταν οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἐξαγγέλλωσι χαρμῶσύνως τὴν Ἀνάστασιν!

Ἀλλὰ πόσο διαφορετικὴ εἰκόνα παρουσιάζει ἡ φύση σε μας, ὅταν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν ἀναγγέλλουν χαρμόσυνα τὴν Ἀνάσταση!

Τὸ ἔαρ συνεορτάζει μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ φύσις συναγάλλεται μετὰ τῆς πίστεως.

Ἡ ἀνοιξὴ γιορτάζει μαζί με τὴν Ἐκκλησία, ἡ φύση χαίρεται μαζί με τὴν πίστη.

Οἱ θύμοι τῶν ὀρέων μοσχοβολοῦσιν, ὁ σμαράγδινος μανδύας τῶν πεδιάδων ἀνακινεῖται ἠρέμα ὑπὸ τῆς ζεφυρίτιδος αὔρας καὶ στίλβει διακέντητος ἐκ λευκανθῆμων, αἱ εὐωδία τῶν ἐσπεριδοειδῶν βυθίζουσι τὰς ψυχὰς εἰς μυστικὰς ἐκστάσεις, τὰ ρόδα τὰ ἐφήμερα, τὰ αἰώνια ρόδα, ξανθὰ, λευκά, ὠχρά, πορφυρά, διηγούνται τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου.

Το θυμάρι στις πλαγιές των βουνών μοσχοβολά, ο σμαράγδινος μανδύας των πεδιάδων ανακινείται ήρεμα από την αύρα του Ζέφυρου [viii] και λάμπει ολοκέντητος, από λευκά άνθη, οι ευωδιές των λεμονιών και πορτοκαλιών βυθίζουν τις ψυχές σε μυστικές εκστάσεις, τα τριαντάφυλλα τα εφήμερα, τα αιώνια ρόδα,ξανθά, λευκά, ωχρά, πορφυρά, διηγούνται την δόξα του Θεού

Η Άνοιξις, ως άλλη μυροφόρος, ως της Μαγδαληνής Μαρίας αδελφή, κηρύσσει δια μυρίων στομάτων ότι «εώρακε τον Κύριον". Δεύτε, εξέλθωμεν των σκοτεινών θόλων των ναών, οίτινες δεν αφήνουσι την χαράν μας να εκραγή ακράτητος. Δεύτε, υμνήσωμεν τον Κύριον υπό τον σαπφείρινον και αστερόεντα θόλον του ουρανού και λάβωμεν το φως το ανέσπερον και αναμείνωμεν τα πρώτα μειδιάματα της κροκοπέπλου Ηούς

Η Άνοιξη, σαν άλλη μυροφόρα, σαν της Μαγδαληνής Μαρίας αδελφή, φωνάζει με χιλιάδες στόματα ότι «είδε τον Κύριο». Ελάτε, ας βγούμε από τους σκοτεινούς θόλους των ναών, οι οποίοι δεν αφήνουν τη χαρά μας να ξεσπάσει ακράτητη. Ελάτε, ας υμνήσουμε τον Κύριο κάτω από τον ζαφειρένιο γεμάτο αστέρια θόλο του ουρανού, και ας λάβουμε το φως που δεν δύνει ποτέ, και ας περιμένουμε τα πρώτα χαμόγελα της Αυγής που φοράει πέπλο σε χρώμα κρόκου.

Τοιαύτην ώραν ο Κύριος ανέστη, «ζωήν τοις εν τοις μνήμασι χαρισάμενος".Εις ημάς, τους εν τω βίω, ας χαρίση ζωήν ζωής! Χριστός ανέστη!

Τέτοια ώρα ο Κύριος αναστήθηκε, «ζωήν τοις εν τοις μνήμασι χαρισάμενος". Σε εμάς που ζούμε, ας χαρίσει ζωή στη ζωή μας! Χριστός ανέστη!

Συναθροισθώμεν πέριξ του οβελισθέντος αμνού και συνοδεύσωμεν την όπτησιν αυτού, εντέχνως στρεφομένου επί της ανθρακιάς δια του κρότου των πυροβόλων.

[Πασχαλινός οβελίας και κοκορέτσι, παραδοσιακό ψήσιμο](#)

Ας συναθροισθούμε γύρω από το σουβλιστό αρνί και ας συνοδεύσουμε το ψήσιμό του, όπως έντεχνα περιστρέφεται πάνω από τα κάρβουνα, με τον κρότο των πυροβόλων.

Η πυρίτις έστω το σύμβολον της Αναστάσεως και το φίλημα έστω το σύμβολον της Αγάπης. Δεν εννοούμεν την λάμψιν της Αναστάσεως άνευ της γλώσσης του τρομπονίου· και η αγάπη χωρίς φιλήματος είναι το άνθος άνευ του αρώματος.

Η πυρίτιδα ας είναι το σύμβολο της Αναστάσεως και το φίλημα ας είναι το σύμβολο της Αγάπης. Δεν καταλαβαίνουμε τη λάμψη της Ανάστασης χωρίς τη γλώσσα του τρομπονιού. Και η αγάπη χωρίς φίλημα είναι λουλούδι χωρίς άρωμα.

Ούτως υποδέχεται και ούτως αντιλαμβάνεται της εορτής του Πάσχα ο ελληνικός λαός. Αυτά τα ονόματα, δι' ων υποδηλούται το Πάσχα, χρησιμεύουσιν, όπως εμπνέωσιν εις αυτόν ενθουσιασμόν και εξαίρωσιν εις κόσμους ονειρών, ως εν ουδεμιά άλλη εορτή.

Έτσι υποδέχεται και έτσι αντιλαμβάνεται την εορτή του Πάσχα ο ελληνικός λαός. Αυτά τα ονόματα με τα οποία υποδηλώνεται το Πάσχα χρησιμεύουν για να εμπνέουν σε αυτόν ενθουσιασμό και να τον ανεβάζουν σε ονειρικούς κόσμους, όπως σε καμιά άλλη γιορτή

Όταν λέγη Ανάστασις ο ελληνικός λαός, κρυφία τις χορδή αναπαλλομένη εις τα μυχιαίτατα της καρδιάς του, υπενθυμίζει εις αυτόν και του Γένους την ανάστασιν, και ο Χριστός και η Πατρίς συναντώνται εν αυτώ ισοπαθείς και ισόθεοι.

Όταν λέει Ανάσταση ο ελληνικός λαός, κάποια κρυφή χορδή που πάλλεται στα εσώτερα βάθη της καρδιάς του, υπενθυμίζει σε αυτόν και του Γένους την ανάσταση, και ο Χριστός και η Πατρίδα συναντιούνται μέσα του, ισοπαθείς και ισόθεοι.

Και όταν λέγη Αγάπη ο ελληνικός λαός, εκφωνεί την γλυκυτάτην των λέξεων, ήτις κατ' εξοχήν τονιζομένη εν τω Ευαγγελίω, και ανακηρυσσομένη εν τη διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου, παρέμεινεν εν τη γλώσση του το κατ' εξοχήν περιπαθές και εγκάρδιον ρήμα, δι' ου εκφράζει πάσαν στοργήν και πάντα έρωτα και πάσαν αφοσίωσιν.

Και όταν λέει Αγάπη ο ελληνικός λαός, εκφωνεί την πιο γλυκιά από όλες τις λέξεις, η οποία περισσότερο από όλες τονίζεται στο Ευαγγέλιο [ix], και αναγγελόμενη στη διδασκαλία του Αποστόλου Παύλου παρέμεινε στη γλώσσα του η περισσότερο περιπαθής και εγκάρδια λέξη, με την οποία εκφράζει κάθε στοργή, και κάθε έρωτα και κάθε αφοσίωση.

Και νομίζει τις, ότι ο ημέτερος λαός κατ' εξοχήν ησθάνθη και απεδέχθη και επραγματοποίησε το κήρυγμα της Αγάπης, ως φέρεται εν τη προς Κορινθίους επιστολή του Αποστόλου.

Και νομίζει κάποιος, ότι ο λαός μας κατεξοχήν αισθάνθηκε και αποδέχθηκε και έκανε πράξη το κήρυγμα, όπως αυτό υπάρχει στην προς Κορινθίους επιστολή του Αποστόλου.

«Η αγάπη μακροθυμεί, χρηστεύεται· η αγάπη ου ζηλοί· η αγάπη ου περπερεύεται, ου φυσιούται, ουκ ασημονεί, ου ζητεί τα εαυτής, ου παροξύνεται, ου λογίζεται το κακόν, ου χαίρει επί τη αδικία, συγχαίρει δε τη αληθεία· πάντα στέγει, πάντα ελπίζει, πάντα πιστεύει, πάντα υπομένει».

«Η αγάπη είναι μακρόθυμη, είναι ευεργετική και ωφέλιμη, η αγάπη δε ζηλεύει, η αγάπη δεν καυχιέται, δεν είναι περήφανη, δεν κάνει ασχήμιες, δε ζητεί το συμφέρον της, δεν ερεθίζεται, δε σκέφτεται το κακό για τους άλλους, δε χαίρει, όταν βλέπει την αδικία, αλλά συγχαίρει, όταν επικρατεί η αλήθεια. Όλα τα ανέχεται, όλα τα πιστεύει, όλα τα ελπίζει, όλα τα υπομένει».

Ευνόητον δε ότι, όπως λάβη τις αγνήν ιδέαν περί του τρόπου καθ' ον προσδεχόμεθα, κατανοούμεν και εορτάζομεν την Ανάστασιν, δέον να ευρεθή κατά την ημέραν της σήμερον μακράν της πρωτευούσης, ένθα, φυσικώ τω λόγω, ο βίος δεν δύναται να παράσχη τοιαύτας απολαύσεις.

Ευνόητο είναι, ότι για να λάβει κάποιος αγνή ιδέα για τον τρόπο με τον οποίο προσδεχόμαστε, κατανοούμε και γιορτάζουμε την Ανάσταση, θα πρέπει να ευρεθεί τη σημερινή ημέρα, μακριά από την πρωτεύουσα, όπου είναι φυσικό να μη μπορεί η ζωή να παρέχει τέτοιες απολαύσεις

Αληθής και ανόθευτος Λαμπρή ανατέλλει δια τους κατοίκους των επαρχιών, των πόλεων, των κωμοπόλεων, των χωριών, όπου διασώζονται καθαρώτερον και εκδηλούνται εμφανέστερον του εθνικού βίου τα ήθη και έθιμα.

Αληθινή και ανόθευτη Λαμπρή ανατέλλει για τους κατοίκους των επαρχιών, των πόλεων, των κωμοπόλεων, των χωριών, όπου διασώζονται καθαρότερα και εκδηλώνονται εμφανέστερα του εθνικού βίου τα ήθη και τα έθιμα.[x]

Εκεί αι γλυκύταται παραδόσεις, εκεί αι ελληνικώταται συνήθειαι, η χριστιανικωτέρα πίστις και η ευαγγελικωτέρα χαρά συνενούνται και αναφαίνονται επί πάντων και υπό πάντων ακολουθούνται απροσποιήτως και απερίττως· εκεί και άκων τις καθίσταται χριστιανός και εορτάζει την Ανάστασιν και την Αγάπην.

Εκεί οι γλυκύτατες παραδόσεις, εκεί οι ελληνικώτατες συνήθειες, η χριστιανικότερη πίστη, και η περισσότερο ευαγγελική χαρά, συνενώνονται και φανερώνονται πάνω σε όλα, και ακολουθούνται

από όλους χωρίς προσποιήσεις και περιττά στολίδια. Εκεί και χωρίς να το θέλει κάποιος, γίνεται χριστιανός και **γιορτάζει την Ανάσταση και την Αγάπη.**

* **ΠΗΓΗ: ΑΜΠΕ 19/4/2020**

** *Ελεύθερη διασκευή στη Νέα Ελληνική: Νίκος Κοτοπούλης ΠΕ 70 -19/4/2020*

Παραπομπές

i. στιχηρά:τροπάρια-ύμνοι του όρθρου της Αναστάσεως

ii. Λυδική αρμονία: Ο αρχαίος μουσικός Λύδιος τρόπος με τον οποίο σχετίζονται με διαφορετική συνάφεια οι ήχοι της Βυζαντινής μουσικής, Β' - πλ. Β' - Δ' - πλ. Δ').

iii. σκιρτήματα: χορευτικά παιδικά βήματα-χοροπηδητά (παρόμοια πανηγυρική διάθεση π.χ. δίνουν τα στιχηρά και το δοξαστικό των αίνων του **Πάσχα ιερόν...**και **Αναστάσεως ημέρα..** σε ήχο πλ. Α' ...αλλά και **τα αργά ευλογητάρια** του Πέτρου Λαμπαδαρίου σε ήχο πλ.Α' τη μεγάλη Παρασκευή το βράδυ -παράδοξος συνδυασμός της λύπης των εγκωμίων με τη χαρά της επερχόμενης Ανάστασης η οποία συμπαρασύρει τα πάντα) [ο πλ.Α' ήχος της Βυζαντινής Μουσικής σχετίζεται με τον αρχαίο μουσικό Δώριο τρόπο].

iv. συγκατάβαση: επιείκεια, αποδοχή, κατανόηση

vi.Νύφη: Η Εκκλησία.

vii.Σύζυγος : ο Χριστός (**Π.Δ. Ύσμα Ἀσμάτων 4, 2-16, 6, 5-7**)

viii.. Δυτικοί: γενικά οι Ευρωπαίοι

viiii. Ζέφυρος: οΠουνέντες, άνεμος δυτικός, απαλός, δροσερός , που ευνοεί τη βλάστηση.

ix. αγάπη: η λέξη απαντάται (και με παράγωγά της) στην Κ.Δ. πάνω από 300 φορές.

x. **Ἡθη, ἔθιμα και τραγούδια του Πάσχα από όλη την Ελλάδα (Πάσχα των Ελλήνων, Το Αλάτι της Γής, ΕΤ1,2018).**

*Την Κυριακή του Πάσχα, διάβασα σε μία ανάρτηση του Α.Μ.Π.Ε <https://www.amna.gr/home/article/450909/Pascha-to-terpnon--apo-ton-Alexandro-Papadiamanti> ένα άγνωστο σε μένα θαυμάσιο άρθρο- κείμενο του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη για το Πάσχα, πραγματικά αληθινό διαμάντι από πλευράς, γλωσσικής, λαογραφικής, λογοτεχνικής –ποιητικής, θεολογικής και πολιτισμικής.Για να μπορέσω να το κάνω προσβάσιμο και κατανοητό στους

μαθητές του σχολείου μας (των μεγαλύτερων τάξεων) μετέφερα το γλωσσικό ιδίωμα στην απλή ελληνική γλώσσα με όλους τους κινδύνους που υπάρχουν στο εγχείρημα αυτό από ένα μη ειδικό, να αδικηθεί δηλ. το υπέροχο κείμενο του Παπαδιαμάντη. Μπροστά όμως στην ωφέλεια από την ευκολότερη προσέγγισή του, προτίμησανα το κάνω, κι ας μου συγχωρηθούν τα λάθη. Νίκος Κοτοπούλης.

.....

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης - Το Πάσχα το τερπνόν - Μεταφορά στην απλή ελληνική - Alfavita